

[Orla Møller.]

terne på statsbudgettet. Derfor kunne jeg godt drille hr. Poul Schlüter en lille smule med at sige, at her har man altså en illustration af, hvor vanskeligt det er at være sparsommelig, når det drejer sig om statsbudgettet.

Her kunne hr. Poul Schlüter komme i den situation, at hans foreslåede 2,2 milliarder kr. alligevel ikke slog til, når det drejede sig om besparelser. I øvrigt skal jeg kort sige i den forbindelse, at der ind under de 2,2 milliarder kr. er regnet adskillige af de besparelser, som allerede er foreslået af regeringen. Men jeg skal ikke grave mere i dette ud over at konstatere, at der var en meget stærk åbenhed til stede hos den konservative ordfører, både når det drejer sig om at komme til at drøfte økonomisk demokrati, når det drejer sig om at drøfte folkeskolens forhold, og — her noterer jeg også med stor glæde åbenheden — når det drejer sig om at nå frem til et forsvarsforlig i løbet af den kommende samling.

Jeg noterede den samme åbenhed hos venstres ordfører, hr. Poul Hartling. Ja, man kunne måske oven i købet sige, at det var fra den side, de mest positive udtalelser om fair play over for regeringen kom. Jeg havde ganske vist den fornemmelse, at selv om der var tale om en fredningsperiode på ubestemt tid, så kunne man aldrig vide noget om, hvor længe denne fredningsperiode ville vare; men det var i hvert fald en meget åben og meget venlig tale, der blev holdt af hr. Poul Hartling.

Der er to punkter i denne tale, jeg godt vil stoppe ved. For det første problematikken omkring det økonomiske demokrati, hvor hr. Poul Hartling sagde, at hvis man derved forstår ordninger, der stiller den enkelte lønmodtager friere og stærkere, så er man positivt indstillet, men derimod har man ingen som helst sympati for ordninger, der fører til en stor central fond. Jeg har ikke tid til at belyse, hvordan disse to udtalelser egentlig kan komme til at stride imod hinanden, men jeg er overbevist om, at hvis man vil tage sit udgangspunkt i den første sætning, så vil man blive nødt til også under en eller anden form at have en fond. Om den så skal være stor og centralt styret osv., det ved jeg ikke, men hvis man lægger vægten på at sætte den enkelte lønmodtager i en

situation, hvor der bliver fordel ved det økonomiske demokrati, så bliver man også nødt til at vurdere, hvordan man får alle offentligt ansatte inden for kommuner og stat med ind i denne ordning, og så kan det vistnok ikke undgås, at man må finde frem til en eller anden form for fond. Det er på dette punkt, LO-forslaget trækker nogle synspunkter op, der nok er værd at overveje.

Det andet, jeg vil knytte et par bemærkninger til, er hr. Poul Hartlings gentagne kritik af valget af datoen for folkeafstemningen. Jeg har personlig altid haft den opfattelse, at når denne dato skulle lægges til rette, måtte det ske under den største hensyntagen til nordiske landes situation, og vi har her i dag hørt om to væsentlige forhold i forbindelse med Norges og Sveriges situation, som gjorde det valgte tidspunkt nødvendigt. I øvrigt vil jeg gerne have lov til at gøre opmærksom på, at jeg har den personlige opfattelse, at vi fik et vældig positivt resultat, netop fordi vi kom til at ligge på det tidspunkt, vi gjorde, så jeg står altså helt og fuldt bag den beslutning, der i sin tid blev truffet.

Hr. Niels Helveg Petersens indlæg har økonomi- og budgetministeren allerede udtalt sig meget positivt om. Man fik næsten den fornemmelse, at de radikales ordfører sammen med økonomi- og budgetministeren ikke alene kunne udarbejde et 5 punkts program, men også et 5 års program, hvis de gik i enrum og drøftede det. Jeg mener, at det oplæg, der kom fra hr. Niels Helveg Petersens side, på mange væsentlige punkter svarer til det, der er socialdemokratisk politisk målsætning, og derfor må der være nogle muligheder for i de drøftelser, vi skal have om den kommende økonomiske politik, at finde frem til nogle fælles resultater.

Jeg har sat en tyk streg under en sætning, der lød: i forbindelse med forsvarslovforslaget må de partier, der vil, gennemføre det, hvis det ikke kan blive bred enighed om det. Jeg skal nok i den forbindelse lade være med at lægge for stærk vægt på, at der måske her blev spillet op til en situation, hvor 2 partier i fællesskab kunne klare det, men jeg har på det punkt stadig væk den opfattelse, som hr. Niels Helveg Petersen havde som forudsætning, at vi stiler imod det brede forlig.